

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze jako soud odvolací rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Daniely Benešové a soudců JUDr. Čestmíra Slaného a Mgr. Richarda Tomana ve věci žalobce: **JUDr. Jiří B.**, advokát xxx, zastoupený JUDr. Evou Bednářovou, advokátkou se sídlem Praha 2, Mikovcova 7, proti žalované: **PRVNÍ ČESKÁ OBCHODNÍ A STAVEBNÍ, a.s.** se sídlem Plzeňská 1270/97, Košíře, 150 00 Praha 5, IČ 25640054, zastoupená Mgr. Bc. Patrikem Frkem, advokátem se sídlem Praha 1, Konviktská 291/24, **o zaplacení 23.400 Kč s příslušenstvím**, k odvolání žalované proti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 5 ze dne 4. května 2015, č.j. 28C 147/2014-98,

t a k t o :

I. Rozsudek soudu prvního stupně **se mění** jen tak, že náklady státu je žalovaná povinna zaplatit České republice, jinak **se potvrzuje**.

II. Žalovaná je povinna zaplatit žalobci na náhradě nákladů odvolacího řízení 4.720 Kč do tří dnů od právní moci rozsudku k rukám advokátky JUDr. Evy Bednářové.

O d ů v o d n ě n í

Napadeným rozsudkem soud prvního stupně uložil žalované povinnost zaplatit žalobci 23.400 Kč spolu s 7,75% úroky z prodlení od 16.10.2011 do zaplacení a z částky 3.000 Kč od 16.10.2011 do 19.12.2013, to vše do tří dnů od právní moci rozsudku (výrok I.) a dále žalované uložil povinnost zaplatit žalobci k rukám jeho právního zástupce na náhradě nákladů řízení 20.050 Kč do tří dnů od právní moci rozsudku (výrok II.) a v téže lhůtě zaplatit „žalobci“ na náhradě nákladů státu - svědečném částku 4.000 Kč na účet Obvodního soudu pro Prahu 5 (výrok III.).

Při svém rozhodování vyšel ze zjištění, že mezi žalobcem jakožto advokátem zapsaným u České advokátní komory a žalovanou byla 20.10.2010 uzavřena smlouva o poskytování

právních služeb, v jejímž čl. IV byla smluvními stranami sjednána paušální odměna 10.000 Kč podle § 3 advokátního tarifu a paušální částka 1.000 Kč za poštovné, přepravné v Praze, telefony, faxy a další výdaje. Žalobce vystavil žalované dne 27.7.2011 fakturu č. 027/011/J na částku 13.200 Kč a dne 24.8.2011 fakturu č. 030/011/J rovněž na částku 13.200 Kč. Dopisem z 27.9.2011 žalovaná žalobci sdělila, že jednak k tomuto dni ukončuje spolupráci a vypovídá plnou moc, která mu byla k zastupování udělena a dále, že si je vědoma, že z její strany zůstávají neuhrzeny dvě faktury za žalobcovu právní pomoc, které vyrovná nejpozději do 15.10.2011. K žalobcově urgenci o zaplacení faktur následně Mgr. Bronislav Š. žalobci 5.1.2012 e-mailem sdělil, že Jiří J. předmětné faktury uznává a je ochoten je uhradit, avšak vzhledem k ekonomické situaci žalované budou tyto faktury uhrazeny během prvního čtvrtletí tohoto roku. O zaplacení předmětných faktur byla žalovaná upomenuta 13.3.2014. Tomáš S. a Gabriela T. ve svých písemných prohlášeních z 11.10.2012 uvedli, že v květnu 2011 byli přítomni schůzce J. J. a žalobce, na níž byla žalobci předána částka 25.000 Kč, z toho 10.000 Kč na právní služby J. J. (rozvod). Dále vzal za prokázáno, že JUDr. Věra P. vyplatila 15.1.2013 právní zástupkyni žalobce 6.820 Kč s uvedeným účelem platby 25C 122/2012 a že řízení vedené u téhož soudu pod sp.zn. 25C 122/2012, ve kterém se žalobce domáhal po žalovaném Jiřím J. zaplacení částky 6.600 Kč z titulu nezaplacené odměny za právní služby, bylo z důvodu zpětvzetí žaloby, učiněného po zaplacení uvedené částky, zastaveno. Dne 19.12.2013 byla na žalobcův účet uhrazena částka 3.000 Kč, když jako variabilní symbol bylo uvedeno IČ žalované. Žalobcova právní zástupkyně žalovanou zastupovala na základě substituční plné moci při jednání u Městského soudu v Praze dne 17.5.2011 ve věci žalobce Petra K..

Zejména na podkladě těchto zjištění shledal soud prvního stupně s odkazem na § 724 a § 730 odst. 1,2 obč. zák., § 407 odst. 3 obč. zák. a § 1 odst. 1, § 3 odst. 1 advokátního tarifu (vyhláška č. 177/1996 Sb.) žalobu důvodnou. Uzavřel, že žalobce vyfakturoval žalované poskytování právních služeb fakturou č. 027/011/J za období od 21.6. do 31.7.2011 a fakturou č. 030/011/J za srpen 2011 v souladu s čl. I a IV smlouvy o poskytování právních služeb ze dne 20.10.2010. Žalovaná ukončila vzájemnou spolupráci dopisem z 27.9.2011, podepsaným předsedou představenstva Jiřím J., v němž mimo jiné uvedla, že si je vědoma dvou neuhrazených faktur a zavázala se je vyrovnat do 15.10.2011. Pokud Jiří J. vypověděl, že tento dopis nepsal ani nepodepsal, soud prvního stupně dovodil, že uvedený dopis jím byl sepsán a podepsán. Vyšel přitom z toho, že se Jiří J. nedokázal vyjádřit k tomu, která jiná osoba by tak mohla učinit, přičemž by muselo jít beze vší pochybnosti o zaměstnance žalované, neboť zmíněný dopis je napsán na jejím hlavičkovém papíře a opatřen jejím razítkem. I když měl Jiří J. jakožto člen statutárního orgánu žalované nepochybně přehled o tom, kdo z jejích zaměstnanců měl k hlavičkovému papíru a razítku společnosti přístup, žádnou takovou v úvahu přicházející osobu neoznačil. V rámci své účastnické výpovědi se pak vyjádřil zcela jasně v tom smyslu, že uvedený dopis vyjadřoval ústní dohodu učiněnou mezi ním a žalobcem, že právní zastoupení žalobce bude ukončeno. Poněvadž ani nezpochybňoval, že žalobce po obdržení tohoto dopisu postupoval přesně podle jeho obsahu, lze dovodit, že mu obsah dopisu musel být znám. Žalovaná pouze vágně uvedla, že je možné, že dopis sepsal její tehdejší právní zástupce Mgr. Š., ovšem ten zaměstnancem žalované nebyl, neměl přístup ani k hlavičkovému papíru ani k razítku a zejména neměl důvod opatřit dopis podpisem J. J.. Namítala-li žalovaná, že v dopise nebylo specifikováno, které konkrétní faktury uznává a zavazuje se uhradit, pak vzhledem k tomu, že v rozhodné době nebyly žalobcem evidovány žádné jiné žalovanou neuhrazené faktury, je zřejmé, že se závazek k úhradě týká právě faktur, které jsou předmětem tohoto řízení, neboť by zcela postrádalo smysl, aby se žalovaná zavázala uhradit faktury, které již uhrazeny byly. K námitce žalované, že jí předmětné faktury byly zaslány až 18.4.2012, soud prvního stupně uvedl, že zavázala-

li se je žalovaná uhradit dopisem z 27.9.2011 a následně e-mailem Mgr. Š. z 5.1.2012, musely jí být faktury zaslány před datem 27.9.2011. Ohledně zálohy 25.000 Kč, k jejímuž předání žalobci mělo dojít prostřednictvím Jiřího J. v květnu 2011, soud prvního stupně uzavřel, že svědecké výpovědi Tomáše S. a Gabriely T. si významným způsobem navzájem odporují a jsou v rozporu s jejich čestnými prohlášeními, proto tyto jejich svědecké výpovědi ani čestná prohlášení nehodnotil jako hodnověrné a vyšel z toho, že se žalované nepodařilo prokázat, že žalobci byla částka 25.000 Kč v hotovosti zaplacená. Leč i kdyby tomu tak bylo, nelze bez dalšího přijmout tvrzení žalované, že touto platbou měly být uhrazeny faktury za právní služby poskytované žalobcem v době o tři měsíce později. Existenci závazku žalované potvrdila i svědkyně JUDr. Věra P., žalovaná navíc 19.12.2013 bezhotovostním převodem ze svého účtu žalobci uhradila 3.000 Kč a protože v době úhrady této částky byla spolupráce mezi žalobcem a žalovanou více než dva roky ukončena a žalobce neměl vůči žalované jiné pohledávky než ty, které jsou předmětem tohoto řízení, zaplacená částka 3.000 Kč se tak stěžejí mohla týkat jiného závazku a žalovaná tím svůj dluh uznala. Žalobě proto vyhověl, a to včetně úroků z prodlení (§ 1 nař. vlády č. 142/1994 Sb.). O nákladech řízení ve vztahu mezi účastníky navzájem rozhodl podle úspěchu ve věci (§ 142 odst. 1 o.s.ř.) a o nákladech státu podle § 148 odst. 1 o.s.ř.

Proti tomuto rozsudku podala žalovaná včas blanketní odvolání a v jeho obsáhlém dodatečném odůvodnění namítala, že jednoznačný závěr soudu prvního stupně, že žalobce jí měl vystavit dne 27.7.2011 fakturu č. 027/011/J znějící na částku 13.200 Kč a dne 24.8.2011 fakturu č. 030/011/J znějící na částku 13.200 Kč, což mělo být prokázáno fakturami č. 027/011/J z 27.7.2011 a č. 030/011/J z 24.8.2011, nelze na základě provedeného dokazování učinit, neboť soud prvního stupně zcela pominul její tvrzení, že dotčené faktury byly vystaveny zpětně a minimálně jí byly doručeny nejdříve 18.4.2012, což je zřejmé z obálek, v nichž byly zaslány a na podacím razítku je uvedeno datum 18.4.2012, avšak soud prvního stupně tento důkaz zcela pominul. Toto její tvrzení a k němu označený důkaz nemůže zvrátit ani úvaha soudu prvního stupně v tom směru, že „*jestliže se je žalovaný zavázal uhradit dopisem ze dne 27.9.2011 a následně v e-mailové zprávě Mgr. Š. ze dne 5.1.2012, musely být faktury žalovanému zaslány již před datem 27.9.2011.*“ Má-li soud prvního stupně za prokázáno výpisem z účtu, že na žalobcův účet byla 19.12.2013 uhrazena částka 3.000 Kč a jako variabilní symbol bylo uvedeno její IČ, pak z výpisu z účtu ani z jakéhokoli jiného důkazu nevyplývá důvod úhrady této částky a nelze tudíž učinit závěr o tom, že částka byla hrazena na některou z uvedených faktur, příp. na jakou a již vůbec ne o tom, že touto úhradou došlo k uznání dluhu ohledně sporných faktur, přičemž samotný důvod úhrady částky 3.000 Kč nebyl předmětem dokazování. Soudu prvního stupně rovněž vytýkala, že zcela pominul, že žalovaná popřela, že by dopis z 27.9.2011 sepsala, resp. že by jej sepsala k tomu oprávněná osoba a nesprávně uzavírá, že neoznačila okruh osob či konkrétní osobu, která mohla dopis sepsat, přestože ve svých vyjádřeních i ve výpovědi svého statutárního orgánu jasně označila jak okruh v úvahu přicházejících osob, tak konkrétní osobu, o níž se domnívá, že dopis sepsala. Autorství dopisu, který mohla vyhotovit i osoba toliko seznámená se stavem věci, nelze dovozovat jen z toho, že se Jiří J. v rámci své účastnické výpovědi vyjádřil v tom smyslu, že uvedený dopis vyjadřoval ústní dohodu učiněnou mezi ním a žalobcem o tom, že právní zastoupení žalobce bude ukončeno. Žalovaná přitom nepostupovala v souladu s obsahem dopisu, nýbrž v souladu s ústním ukončením zastupování a ze samotného jejího chování tudíž nelze dovozovat ani autorství ani povědomí o sporném dopisu. Autorem dotčeného dopisu je podle jejího přesvědčení Mgr. Š., který nebyl pouhým jejím zaměstnancem, nýbrž členem dozorčí rady a lez tedy mít za to, že měl přístup nejen k hlavičkovému papíru a razítkům společnosti, jakož i ke všem vnitřním informacím o žalované a je tudíž závažející soudem prvního stupně učiněný závěr o tom, že dopis byl sepsán

a podepsán Jiřím J., pro což není žádného přímého či nepřímého důkazu a absenci takového důkazu soud nepřipustně nahradil pouze svojí úvahou. Dodala, že pokud by smlouvu o právním zastupování vypověděla skutečně dopisem z 27.9.2011, je otázkou, proč jí žalobce nevystavil fakturu za září 2011, když v takovém případě jí byly právní služby poskytovány žalobcem též v září 2011. Autorství dopisu i ta jeho část, v níž jsou uznávány jakési faktury, tak zůstávají nadále sporné a nemůže tudíž obstát ani výrok o povinnosti žalované uhradit příslušenství od 16.10.2011. Uvedla dále, že e-mail Mgr. Bronislava Š. z 5.1.2012 je excesem jejího tehdejšího právního zástupce, který byl sice pověřen, aby převzal právní zastupování ve věcech, v nichž ji před tím zastupoval žalobce, avšak neměl žádné pověření, aby uznával dluhy. Ohledně složené zálohy ve výši 25.000 Kč soudu prvního stupně vytykala, že svým závěrem zcela popírá existenci, smysl a účel zálohy, která je skládána právě a jen za účelem pozdější úhrady za služby poskytnuté v budoucnu, jež v podstatě ani nemusí být poskytnuty nebo nemusí být poskytnuty v plném rozsahu a pak je nutno zálohy v plné nebo snížené výši vrátit. V této souvislosti poukázala na to, že netvrdila, že v květnu 2011 uhradila faktury za červenec a srpen 2011, které v té době neexistovaly, nýbrž tvrdila, že v květnu 2011 uhradila žalobci zálohu ve výši 25.000 Kč, z níž měly být uhrazeny v budoucnu poskytnuté právní služby (ty, které byly následně fakturovány oběma spornými fakturami). Výpovědi svědků T. a S. jsou v podstatných skutečnostech ve shodě a jejich rozdíl v detailech lze odůvodnit čtyřletým odstupem mezi svědeckou výpovědí a dotčenou událostí, což svědčí i tomu, že oba svědci vypovídali nezávisle na sobě. Ohledně výroku o nákladech řízení poukázala na svoji námitku, že právní zástupce žalovaného (míněno zjevně žalobce) zastupoval v rozporu s právními a stavovskými předpisy, neboť v minulosti poskytoval právní služby jí. Navíc je namístě pochybovat o účelnosti takového zastoupení, jehož jediným smyslem a účelem bylo požadovat náhradu nákladů řízení, přičemž nelze pominout, že žalobce je advokát a jeho právní zástupce je zároveň jeho manželka a oba (fakticky) provozují společnou advokátní praxi. Tuto její námitku však soud prvního stupně zcela obrátil, když posuzoval nikoliv střet zájmů v tomto řízení, nýbrž střet zájmů v řízení, v němž právní zástupkyně žalobce poskytovala právní služby jí. V neposlední řadě uvedla, že činí-li soud prvního stupně závěry o tom, že v určitém rozsahu neunesla důkazní břemeno, pak byla v tomto směru porušena poučovací povinnost soudu, neboť se jí nedostalo řádného procesního poučení. Závěrem navrhla, aby byl rozsudek soudu prvního stupně změněn tak, že se žaloba zamítá, příp. aby byl zrušen a věc byla vrácena tomuto soudu k dalšímu řízení.

Žalobce ve svém písemném vyjádření uvedl, že žalovaná pouze opakuje tvrzení uváděná již před soudem prvního stupně, v nichž zejména zpochybňuje, že její právní zástupce Mgr. Š. uznal důvodnost vyfakturované právní služby a tvrdí, že měl plnou moc pouze k procesním úkonům. I kdyby došlo k situaci, že by advokát Mgr. Š. překročil rozsah zastoupení a učinil hmotněprávní úkon, ke kterému by nebyl oprávněn, měla by žalovaná řešit takovouto věc s Mgr. Š. a nikoliv v tomto řízení, v jehož rámci je třeba vyjít z toho, že pohledávka byla řádně uznána. Pohledávka však byla uznána i podruhé, když žalovaná 19.12.2013 uhradila po několika urgencích na jeho účet částku 3.000 Kč. Pokud žalovaná namítá, že nebyl prováděn žádný důkaz týkající se důvodů uhrazení této částky, pak žádný důkaz ani nenabízí a její vysvětlení postrádá jakoukoli logiku, když od doby skončení právního zastoupení uplynulo mnoho času a žalovaná neměla jiný důvod k placení než zaplacení faktur. Náklady řízení si žalovaná způsobila tím, že nezaplatila faktury, přestože byla s plněním v prodlení, když se písemně zavázala zaplatit nejpozději do 15.10.2011. Až po urgencích zaplatila pouze 3.000 Kč a žaloba byla podána až 25.3.2014. Navrhl proto, aby byl napadený rozsudek potvrzen.

Odvolací soud přezkoumal rozsudek soudu prvního stupně, jakož i řízení, které předcházelo jeho vyhlášení (§ 212 a § 212a o.s.ř.) a dokazování částečně zopakoval (§ 213 a § 213a o.s.ř.).

Z obsahu spisu Obvodního soudu pro Prahu 5 sp.zn. 25C 122/2012 odvolací soud zjistil, že žalobou podanou u soudu dne 14.6.2012 (č.l. 1-2) se žalobce domáhal po žalovaném Jiřím J. zaplacení částky 6.600 Kč s příslušenstvím jakožto dlužné úhrady za poskytnuté právní služby ve věci úpravy výchovy a výživy dětí pro dobu do a po rozvodu manželství (sp.zn. 50P 142/2008), vyúčtované mu fakturou č. 06/012/J ze dne 18.4.2012 na částku 3.480 Kč (č.l. 4) a ve věci rozvodu manželství (sp.zn. 7C 293/2008), vyúčtované mu fakturou č. 07/012/J ze dne 18.4.2012 na částku 3.120 Kč (č.l. 5), splatnými do 7 dnů a spolu s průvodním dopisem z 18.4.2012 byly žalobcem odeslány žalovanému téhož dne.

Z fotokopie obálky založené jako č.l. 28p.v. bylo zjištěno, že zásilka žalobce (odesílatel) adresovaná Jiřímu J., xxx, je opatřena podacím razítkem pošty 222 00 Praha 022 s datem 18.4.12.

Ani po takto zopakovaném dokazování neshledal odvolací soud odvolání důvodným.

Zásadní procesní pochybení dosavadního řízení odvolací soud neshledal (§ 205 odst. 2 písm. a/ o.s.ř.). Neshledal ani, že by řízení bylo postiženo vadou, která mohla mít za následek nesprávné rozhodnutí ve věci (§ 205 odst. 2 písm. c/ o.s.ř.). Soud I. stupně provedl dokazování v postačujícím rozsahu, provedené důkazy hodnotil v souladu se zásadou volného hodnocení důkazů (§ 132 o.s.ř.) a v odůvodnění svého rozsudku podrobně vyložil, které skutečnosti byly prokázány, o které důkazy opřel svá skutková zjištění a jakými úvahami se řídil (§ 157 odst. 2 o.s.ř.). Věc posoudil rovněž správně i po stránce právní a v průběhu odvolacího řízení nevyšlo najevo nic, co by mohlo vést k odlišnému posouzení věci.

Ačkoliv žalovaná ve svém odvolání pouze opakuje tytéž námitky, s nimiž se již dostatečně a přesvědčivě vypořádal soud prvního stupně, považuje odvolací soud za potřebné dodat následující. Jak bylo v řízení prokázáno, ve smlouvě o poskytování právních služeb (§ 724 obč. zák.), uzavřené mezi účastníky dne 20.10.2010, byla sjednána paušální odměna 10.000 Kč měsíčně splatná na bankovní účet č. 96840011/0100 podle fakturace do každého 20. dne za příslušný měsíc, spolu s kterou bude hrazena i paušální částka 1.000 Kč za poštovné, přepravné v Praze, telefony, faxy a další výdaje (čl. IV) a žalobce ji také vyfakturoval fakturami č. 027/011/J ze dne 27.7.2011 za období od 21.6. do 31.7.2011 částkou 13.200 Kč (11.000 Kč + 20% DPH ve výši 2.200 Kč) a č. 030/011/J ze dne 24.8.2011 za srpen rovněž částkou 13.200 Kč. Tvrzení žalované, že obě tyto faktury byly žalobcem vystaveny zpětně a jí že byly doručeny nejdříve 18.4.2012, nemůže obstát již proto, že dne 18.4.2012 byly žalobcem, a to nikoliv žalované, ale Jiřímu J. odeslány spolu s průvodním dopisem z téhož dne zcela jiné dvě faktury, a to č. 06/012/J znějící na částku 3.480 Kč a č. 07/012/J znějící na částku 3.120 Kč. Ani odvolací soud nemá pochybnosti o tom, že k ukončení spolupráce a vypovězení (přesněji odvolání) plné moci udělené žalovanou žalobci došlo /až/ dopisem žalované z 27.9.2011, když žalovaná ani v odvolacím řízení nebyla schopna uvést, kdy, kde a s jakým obsahem byla před tímto datem uzavřena údajná ústní dohoda účastníků o ukončení jejich spolupráce. Odvolací soud se ztotožňuje i se závěrem soudu prvního stupně, že dopis žalované z 27.9.2011 (sepsaný v 1. osobě jednotného čísla) vyhotovil a podepsal předseda představenstva Jiří J., když za autora tohoto dopisu žalovanou označený Mgr. Bronislav Š. - člen dozorčí rady k jeho sepsání a tím méně jeho podepsání jménem Jiřího J. nejenom neměl důvod, ale ve své svědecké výpovědi jednoznačně uvedl, že

předmětný dopis nese-psal, za žalovanou nepodepsal, ale ani jej nepřipravoval a že neměl ani k dispozici hlavičkové papíry žalované. Soud prvního stupně se také správně vypořádal s písemnými prohlášeními a svědeckými výpověďmi Gabriely T. a Tomáše S., které si zásadně odporují. Např. G. T. mj. vypověděla, že „...zaplacená byla v hotovosti částka 25 tis. Kč, z toho 10 tis. Kč mělo být podle toho, co jsem vyrozuměla, na zastoupení v rodinné věci pana J. a 15. tis. Kč mělo být na úhradu nějakého dluhu. Předpokládám, že tomu předcházelo jednání žalobce nebo jeho manželky, že za zastoupení dlužíme nějakou částku a proto jsme také peníze přivezli. Myslím, že těch 15 tis. Kč mělo být určeno na úhradu nějaké předchozí faktury.“ Naproti tomu T. S. mj. vypověděl, že „...Pokud si vzpomínám, část této hotovosti 10 tis. Kč měla být na zastoupení v nějaké rodinné kauze, zbývající částka 15 tis. Kč jako záloha za právní pomoc právnické osobě.“ Závěr soudu prvního stupně, že se žalované nepodařilo prokázat, že žalobci byla v květnu 2011 zaplacená v hotovosti částka 25.000 Kč, tím méně pak jako záloha, je prost pochybení. Ostatně žalovaná ani během odvolacího řízení nebyla s to objasnit, natož pak doložit, zda a pokud ano, kdy a jak tuto částku či alespoň částku 15.000 Kč účetně vykázala. Zcela lichá je konečně i námitka žalované, že se jí ze strany soudu nedostalo řádného procesního poučení, když z protokolů o jednání konaných 30.6.2014 a 9.3.2015 vyplývá, že se účastníkům dostalo poučení podle § 118b o.s.ř. a při jednání konaném 4.5.2015 i poučení podle § 119a a § 205a o.s.ř., přičemž žádný z účastníků další důkazní návrhy neměl.

Z uvedených důvodů byl proto rozsudek soudu prvního stupně jako věcně správný podle § 219 o.s.ř. potvrzen, a to včetně akcesorických výroků o nákladech řízení jak ve vztahu mezi účastníky navzájem, tak i nákladech státu a změny (nikoli obsahové) doznal podle § 221a o.s.ř. (srov. nález Ústavního soudu publikovaný pod č. 48/2010 Sb.) pouze potud, že náklady státu - svědečné je žalovaná povinna zaplatit České republice a nikoliv žalobci, jak soud prvního stupně nesprávně rozhodl, ačkoliv v odůvodnění svého rozsudku správně uvedl, že náhrada těchto nákladů náleží státu.

Výrok o nákladech odvolacího řízení se opírá o ust. § 224 odst. 1 a § 142 odst. 1 o.s.ř. a žalobci, který měl úspěch i v této fázi řízení, byla přiznána náhrada nákladů spočívající v odměně advokáta za dva úkony právní služby po 2.060 Kč (písemné vyjádření a účast při odvolacím jednání) podle § 6 odst. 1, § 7 bodu 5 a § 11 odst. 1 písm. g), k) vyhl. č. 177/1996 Sb. a ve dvou paušálních náhradách po 300 Kč podle § 13 odst. 3 téže vyhlášky.

Proti tomuto rozsudku **n e n í** dovolání přípustné.

Praha 3. února 2016

JUDr. Daniela Benešová v. r.
předsedkyně senátu

*Za správnost vyhotovení:
Kateřina Dvořáčková*